

בשוחט בעלי מומין בחוץ –

ביהמ"ק When he slaughtered blemished animals outside the

Overview

explained that it is not a שחיטה שאינה ראויה since the קרבן had a blemish, so one may be שוחט it outside the עזרה, and it is a שחיטה ראויה since it can be redeemed and eaten. תוספות discusses when this מום took place.

פירש בקונטרס¹ דבבעלי מומין מעיקרא עסקינן -

explained that we are discussing animals that they were initially מומין, before he was מקדיש them -

דאי בשקדם הקדשן למומן תו לא חזו לפדיון משנשחטו² -

For if the sanctification preceded their blemish, they are no longer eligible for redemption, once they were slaughtered -

דשמעינן ליה לריש לקיש³ אליבא דרבי שמעון בשמעתא בתרייתא דתמורה (דף לב,ב) -

For we know the view of ר"ל according to ר"ש in the last סוגיא of תמורה -

דקדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה⁴ ומשנשחטה אין יכולה לעמוד -

That קדשי מזבח were included in the requirement of העמדה והערכה, and once it was שחט it can no longer stand, so it cannot be redeemed; this is all concerning where the הקדש preceded the מום -

ובבעל מום מעיקרו מודה⁵ –

However, ר"ש admits where it was initially a בעל מום, before he was מקדיש it, that it can be נפדה, even after the שחיטה –

offers an alternate interpretation:

ורבינו תם מפרש דבשעת פירכוס בעודן יכולין לעמוד בני העמדה והערכה נינהו⁶ -

And the ר"ת explained that during the time when the animal is convulsing after the שחיטה, while they are capable of standing, they are considered בני העמדה והערכה -

¹ בד"ה וכל.

² See the גמרא shortly, that these בעלי מומין are considered a שחיטה ראויה (even though they were not yet redeemed), because since they are eligible for redemption, דמי. However, if קדם הקדשן למומן, they are not eligible for פדיון.

³ See תוס' ד"ה שחיטה on עו,א TIE footnote # 18. The גמרא there states that according to both ר"י and ר"י, that קדשי מזבח are בני העמדה והערכה, according to ר"ש (whom we are discussing).

⁴ See תוס' ibid footnote # 5.

⁵ Therefore, it is עומד לפדיון דמי (and כאלו נפדין דמי). This concludes the citation from פרש"י.

⁶ Therefore, we can (even) be discussing a case where קדם הקדשן למומן, since they can still be נפדה after the שחיטה, during פירכוס.

כדאמרינן בפרק ב' דחולין⁷ (דף ל, א ושם) -

- מסכת חולין פרק of גמרא states in the second

ומיהו לאותן המפרשים דבשחיטה גמורה אין מועיל פירכוס כמו שפירשתי לעיל⁸ (עמוד א') -

However, according to those who explain that by a proper שחיטה, the פירכוס will not help (to consider it בר העמדה והערכה) as I previously explained -

צריך לאוקמי בבעל מום מעיקרו כמו שפירש בקונטרס:

It will be necessary to establish 'בעל מום מומין' by an initial מום before he was מקדיש it, as רש"י explained.

Summary

If we maintain that there is no פירכוס by a שחיטה גמורה, we need to be discussing בעלי בר העמדה והערכה. Otherwise, they are not מומין מעיקרן.

Thinking it over

Does the animal need to actually be standing at the time of the פדיון?

⁷ The גמרא there reads; כל דבריה היא כחיה לכל דבריה; וכי תימא בעי העמדה והערכה והתנן שחט בה שנים או רוב שנים ועדיין היא מפרכסת הרי היא כחיה לכל דבריה

⁸ See TIE שחיטה ד"ה תוס' footnote # 16.